

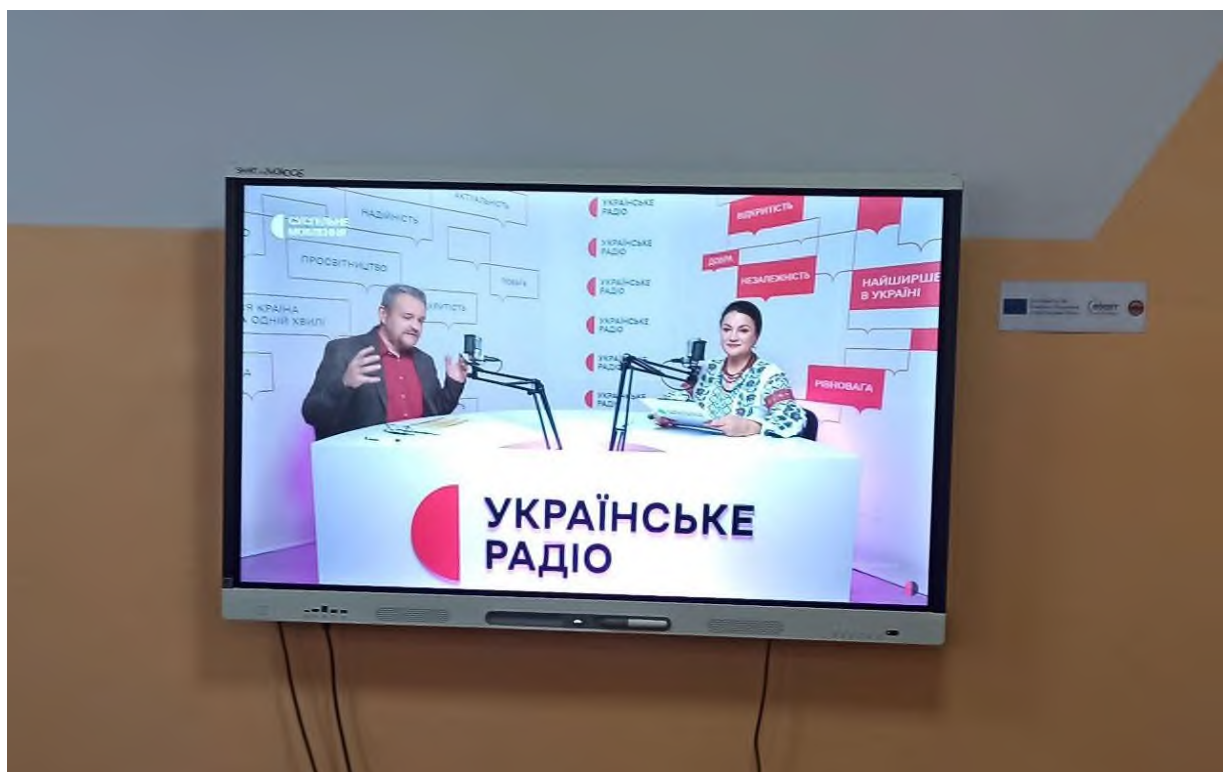
«Споконвіку було Слово, а Слово в Бога було, і Бог було Слово. Воно в Бога було споконвіку...»

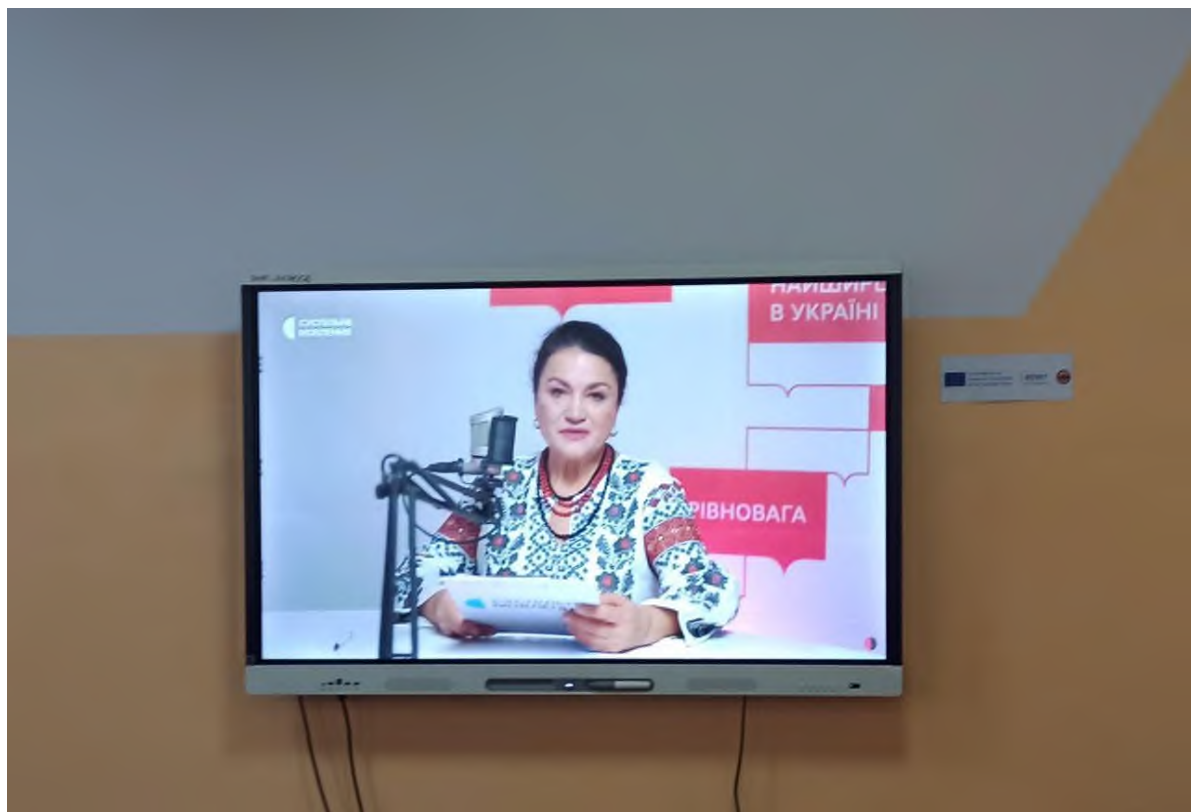
(Івана 1:1, переклад І. Огієнка)

Традиційно Свято української писемності та мови відзначається в день вшанування пам'яті Преподобного Нестора Літописця, послідовника творців слов'янської писемності Кирила і Мефодія. Цьогоріч у Кременецькій обласній гуманітарно-педагогічній академії ім. Тараса Шевченка студенти різних освітньо-професійних програм і науково-педагогічні працівники долучилися до написання диктанту національної єдності.

Здобувачі спеціальності «Українська мова і література» провели мовний гравікон, родзинкою якого стало мистецьке прочитання поезій про рідну мову студентами та викладачами.

Бережімо, плекаймо, розвиваймо неоціненний скарб – рідну мову, адже вона – наш генетичний код, наша історія, сьогодення й наше майбутнє.

Заповіт

Як умру, то поховайте
Мене на могилі,
Серед степу широкого,
На вікраїні милій.

Щоб лани широкополі,
І Дніпро, і коучі,
Було видно, було чути,
Як реве ревучий.

Поховайте та вставайте,
Кайдани повідіте
І вряжкою зброю кровію
Волю окропіте.

І мене в сім'ї великій,
В сім'ї вольній, новій,
Не забудьте пом'янути
Незлим тихим словом.

Т. Шевченко

Зяповіт

Як умру, то поховайте
Мене на могилі,
Серед степу широкого,
На Україні милій.

Щоб лани широконолі,
І Дніпро, і кручі,
Було видно, було чути
Як реве ревучий.

Поховайте та вставайте,
Кайдани порвіте
І вряжкою злою кровю
Волю окропіте.

І мене в сім'ї великій,
В сім'ї вольній, новій,
Не забудьте пом'янути
Незлим тихим словом.

Т. Шевченко